

ICU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

EL MARTIRI DEN MANELIS PLANORUM ET CASALORUM

AGNUS BRAMHA CACICORUM, PATRIARCARUM, PROTECTORUM ENTERRAMORTUORUM, PINKORUM ET TUPINAIORUM.

Li serraren llurs pantorrilles e li cremaren les cuixes e feren gran xacota ab ses desgracies.
 (ZHARHATHUSTHRAHH, Bestiesa primera)

L'Exposició d'Art Antich

El propòsit de celebrar una Exposició d'Art antich era, en una ciutat com la nostra, una cosa molt exposada. Aquí hont son tan abundosos els neulas que, creyent mirar endevant, cauen enrera molt sovint, se necessitava una veritable heroicitat pera emprendre la tasca que s'emprenia la Junta autònoma de Bellas Arts.

Ja ho sabian per endevant els individus d'aquesta que haurían de lluytar contra la ignorancia de certs estúpits y l'enderrement de certs avensats.

— ¡Ves d'hont surten ara aquestos ab una exposició de pintura!—deyan els uns:— ¡cóm si aixó de la pintura se'n en dongués alguna cosa ara que per quatre quartos poden trobarse cromos tan bonichs!

— ¡Una exposició... y d'art antich?—feyan els altres. —No hi volem saber res. Es cosa dels retrógrads aixó...

Peró lo que més va sublevarlos a n'aqueixa mena d'avensats, va ser l'adonarse, un cop oberta l'Exposició, de que gran part de las obras exposadas eran de tema religiós... Aixó no'ls hi cabia ni'ls hi cap al gorrofrigi ni al morrió. No n'hi havia prou ab que l'exposició fos d'art antich. ¡Havia de ser també clerical!

¡Pobre gent! Per ells el veritable progrés consisteix en destruírlo lo que constitueix l'Exposició d'art antich. Èmuls dels que al any 35 y per la Revolució de setembre cremavan y enderrocavan sense cap mena de solta els més preuats monuments y las més ricas joyas del art, creuen que tot avens deu basarse en la destrucció. Prou que sol dirho la *Perdida* en aquells lladruchs que ofereix als seus lectors ab el títul de *Ecos políticos*: "¡Qué falta nos hace otro 35!",

Afortunadament els brams d'ase no pujan al cel y la Junta de Bellas Arts ha vist convertit en hermosa realitat el seu propòsit, que no era altre que'l de mostrar a las generacions actuals el rich tresor que varen llegarnos las passadas y especialment las que varen florecer en la *obscura noche de la Edad media*.

Recurrent las salas destinadas a la pintura gòtica, un s'adona de que, per lo que toca al art, potser no ho era tant com sembla d'*obscura* aquella *noche*. Al contrari, en l'infinitat de taulas exposadas, hi há cada pá d'*or fi de flori de Florencia* que un se queda enlluernat, com s'hi queda al contemplar el devassall de lluissors que llensan els richs brodats de frontals y casullas y capas pluvials y altres ornaments que ocupan las vitrinas colocadas al mitg de cada sala. Per un *soi disant progresista* o *avensat* alló no pot aguantarse. En son afany de perpetuar odis y rencunias, tots ells s'haurían estimat més veure representats els temps mitg-ivals per las einas de torment de que se servían *los cruels inquisidores*. Aixó hauría sigut lo propi. No se'n saben avenir de que en un temps de retrocés en que no's coneixia l'electricitat ni la dinamita pugués haverhi cap mena de progrés. ¡Com que a las novelas de ral l'entrega en que han estudiat historia no se'n fa esment!

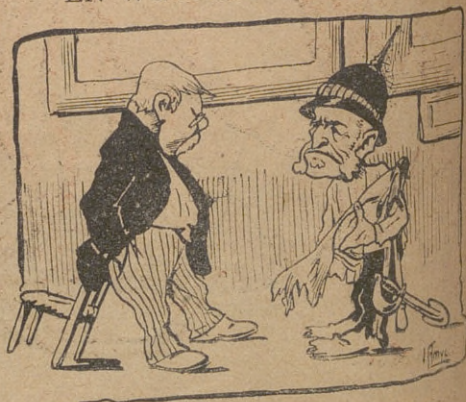
Signi com se vulgui y malgrat la xerrameca dels interessats en fer fracassar l'Exposició, aquesta ha resultat una manifestació espléndida del grau d'avens a que havia arribat en altres temps Catalunya. Desde las taulas románicas cedidas pel museu diocesà de Vich, fins a las pinturas catalanas dels derrers sigles desde'ls oljectes pera'l culte enviats per las corporacions religiosas de todas las poblacions catalanas, fins a las colleccions de cerámica, dibuixos, mobles, pinturas, vitraria, etc., de propietat de colleccionistas com els Srs. Brusi, Güell, Casellas, Cabot, Pella, Quer, Muntadas y altres; desde'ls tapissos y quadros d'entitats civils, com diputacions y ajuntaments, fins als vanos, joyas y altres objectes d'indumentaria dels numerosos particulars que han concorregut a l'exhibició, pot admirarse en las salas del palau de Bellas Arts un veritable tresor artístich, digne de l'admiració y l'entusiasme de tothom qui tingui una mica de lluch y hagi arribat en materias artísticas a saludar el *narvo*.

Per aixó es d'extranyar que personas que per la seva professió haurían de ser las primeras en alabar la tasca empresa per la Junta autònoma de Bellas Arts, hagin fet coro ab els neulas, pretenent reventar incondicionalment l'exposició, com ha fet darrerament el pintor de las ninfas brutas y las aguas tórbolas. Per aquet senyor a Catalunya no hi ha hagut art fins que ha vingut ell a admirarnos ab las sevas obras.

Qué componen al costat dels seus quadros els den Viladomat, den Mercader, den Dalmau y den Fortuny? ¿Qué eran al costat seu aquells artistes? Uns principiants sense noció de lo que es el dibuix y sense cap coneixement del colorit... ¡Que callin, donchs, els que pretenen que a Catalunya hi havia hagut una cultura artística espléndida!

...Lo que hi há es que no volen callar y continian en la seva deria de que l'Exposició d'Art Antich ha resultat una cosa notable. Y lo pitjor del cas es que las personas intelijents vingudas de diferents punts de Europa ab el sol intent d'estudiar las obras dels nostres artistes d'altras épocas, han opinat lo mateix que la Junta de Bellas Arts, lo qual ha donat alas als individus que la componen y que, veient que'ls detractors eran de la mena dels esmentats, entre'ls que ocupava un lloch preferent l'infelis *Chirigotas*, han

EN WEYLER A L'EXPOSICIÓN

— Si'ls convé aquesta guerrera ja se la poden quedar, que si be no es gaire artística en cambi té un remat d'anys.

LO QUE FALTA A L'EXPOSICIÓ

—De parte del senyò alcalde
que lo pongan en buen lloch.
—¿Y qué es esto?
—Una antiguala
de muchísimo valor.

creyent que havían fet un bon servey a la cul-
del país, cosa que no entenen ni poden enten-
semblants individus.
natural que no ho entenguin. ¿Qué sab d'art,
emple, el regidor Buxó? ¿Qué'n saben en Dolsa
altres membres del Municipi que solen fer
la contra a tot lo que te que veure ab l'art?
plegats no passen en aquestas cosas de la
fem avensat a qui vaig tenir ocasió de veure
entera al palau de Bellas Arts... Estava'l bo del
recorrent aquellas salas y galerías quan, de
va exclamar ab indignació:
¿Has aixó tenen aquí com a cosa notable?
teria a una copia de la Puríssima de Murillo
greta a la galería del palau. L'home no sabia
que de que hi figurés, sent aixís que al carrer
ritxol se'n troban tantas com se'n vulguin
dadas en cromo y encara més finas que aquella.
la seva indignació va arribar al grau máxim
adonarse de que la copia era deguda nada
que al republicá don Tiberi Ávila.
¿Ja passa de midal—va cridar indignat—No

n'hi há prou ab que tinguin cebas els clericals sino
que fins las encomanan als nostres.

Y va sortir furiós del local, afirmant que'l senyor
Ávila mereixia que se l'expulsés del partit.

Realment, la cosa no era per menos. Están a tal
altura'ls nostres avensats que ni un Ávila's mereixen!

JOSEPH MARIA

L'ART

¿Vostés l'han vista
d'Art Antich,
que l'he visitada,
precisat a dir
cap importancia
que'ls antichs
gust molt ranci,
molt escarransit
es comprén que eran
empedernits.
estrany que hi hagi tonto,
vengui un dematí
quatre quadros sosos,
de cobrellits,
que son tapisos,
retalles de Mir.
dir que la fusta
(nomena aixís).
assumptos triavan
monas antichs?
sents, tot son arcàngels
querbins,
gens de picardia
obligat a fé un somris.
que m'ha una manola,
de Madrid,
un mal torero
la cosa un xich.
natural: el que senti
de belluga a dins

el virus de l'adelanto,
el microbi progressu,
per forsa té d'indignarse
veyent que en el sigle vint
encara hi há qui s'admira
devant d'un quadrot antich.
Veyám ¿quin merit hi troban
y quin valor deu tenir
una casulla estripada
tota plena de surgits?
Home, al Edén hi há madamas
que's presentan cada nit
ab uns trajos que esparveran,
brodats ab or del més fi
y carregats d'anticuelas
que'ls hi costan un sentit,
y el públich no s'entusiasma
y ho contempla tan tranquil.
Em dirán que las casullas
tenen mérit excessiu,
no més perque son antigas.
Pró qué m'explican a mí?
Més antich es l'aná a pata
y no obstant es aborrit.
Res, lo dí: el que es demócrata
y estíma el progrés un xich,
al contemplá aquets romanosos
s'ha de senti avergonyit.
Per mí no més hi há una cosa
que en vritat es pugui dir
que te indiscutible mérit:
alló es digne de ser vist.
A dintre d'una saleta

situada al primer pis,
hi há un armari ple de pisa,
copas, vasos y setrills
de més de cent anys enrera,
que son d'un senyor que's diu...
Cabot, si mal no recordo,
segóns allí vaig llegir.
Aixó sí que'n te de mérit.
A més de ser molt bonich,
dona una idea perfecta
de que en aquell temps felís
el servey no era com ara
tan sumament trencadís
y els matrimonis vivían
cent vegadas més units
Vaja, qué volen jugarse
que al arribá al any dos mil
no queda ni un plat per mostra
de tots els que avuy tenim?
M'hi jugo tot lo que vulguin.
¿Que nó? Ja m'ho sabrán dir...
si Deu els hi dona vida
tants anys com jo tinch desitj.

Y ara vaig a parlar en serio:
l'Exposició d'Art Antich
es una cosa tan bona
y d'un gust tant exquisit,
que'ls que no l'han visitada
quasi m'obligan a dir
que no tenen res d'artistas,
ni de bons barceloníns,

K. O. K.

A L'EXPOSICIÓ D'ART ANTICH

—Quina casual! Me'n sortirían uns "refajos", ben macos.

"Sport" de tardor

I

¡Cóm hi há mon! Mirin que'ls metges en tenen unasi! Ves a mí qui m'ho havia de dir que a las mevas velle-sas m'hagués de veure convertit en una especie de *judío arranta*, o poch menos. Jo que la caminada més llarga que feya era de la barbería a casa... uns tres-cents passos. Però, está clar, cada cop que trobo al doctor em comensa ab la prédica de costúm.

—Senyor Hi'ari, vosté está massa gras, aquesta vida sedentaria que porta el perjudicará de mala manera, li convé moltíssim l'*sport*.

—Peró ¿cóm vol que's dediqui a fer cap mena de exercici—li contesto—un home que pesa noranta vuit kilos?

—Tot justament per aixó li convé més que a un altre.

Fa uns quants días que'l vareig trobar per la Rambla y, com de costúm, em va comensar a ponderar las excelencias del *sport*, fentme notar de passada els pe-

rills que porta una vida massa quieta. La veritat, em va fer agafar mitja por.

—¿Que no ha anat a fora aquest any?—em va dir.

—No senyor, però la setmana entrant penso anar uns quants días a Castelltronat.

—¿Sab qué ha de fer? agafar una escopeta; y a corre per las montanyas!

—Senyor doctor, per Deu, no'm fassi fer aquets sacrificis. Las armas de foch sempre m'han fet una tremenda: fins l'espatech dels mistos den Garibaldi em fa esverar.

—Donchs home, a propósit, ara que som a la tardor ¿bé s'hi deuen fer bolets per aquells boscos?

—Prou.

—Donchs apa, animis, agafi un cistell, y amunt y trons!

Y vetaquí que ara'm trobo suant la cansalada y bufant com un desesperat per arribar al bosch anomenat del "Roquerol", que es el gran punt pels bolets, y que, segóns m'ha dit el vell de cal "Gossech" hi há tres quarts de distancia, y jo ja fa una hora y mitja que camino y sempre veig els pins igualment lluny.]

Tot siga per l' amor... del *sport*.

II

Ja hi som, gracias a Deu.

Bo, ja hi há un home que está buscant. Malament, aquet ja deu haver fet neteja general. ¡Redimoni que reventat estich!

Comensém a buscar. A veure si per sota aquesta mata... ¡ay! ¡ay! ¡hi há un vesper! Lo pitjor es que ja m'han picat a la cara... ¡quina tristesa!

Si hi hagués una mica d'aigua per aquí, faria un xich de fanch y me'l posaria a las picadas, que diu que va tan bé.

¡Ja hi aniré ab compte ara a tocar cap mata sense examinarla bé abans!

¡Bol ara m'he clavat una punxa a n'aquet pen. ¿Qué es aixó? ¡un bolet! ¡y allí un altre! ¡y més enllá dos més! Vaja, sembla que la cosa pinta bé.

¡Uy quin pilot n'hi ha aquí! ¡Que tonto aquell home! no'ls ha sapigut veure!

Te, ja tinch el cistell plé. Aixís ja es més passadora la caminada, l'*atach* de las vespas y la punxa al peu.

III

Ara si que estich cansat de debó. Sort que ja soch a las primeras casas de Castelltronat. En arribant a casa no soparé pas, de pet a la *nona*.

Ara veig venir al vell de cal "Gossech."

—¿Ja ve del "Roquerol", senyor Hilari?

—Sí, ¡mireu quin cistell de bolets!

—¡Ja, ja, ja! Ha carregat ben bé'ls neulers.

—¿Per qué?

—Jo vuitanta nou, Mariona.
 —Jo noranta dos, Magí.
 —Tu y jo ja som dos figuras
 pel museyo d'Art Antich.

—Ja sab quina classe de bolets es aquesta?
 —No hi entench gaire, la veritat.
 —Donchs ja'ls pot llensar.
 —Son dolents?
 —Si senyor. En diuen "mares de rovelló."
 —"Mares de rovelló,"? ¡Jo que deya tonto a n'aquell
 boie del boschl! ¡De segur que ell se n'ha emportat
 tota els fills.

ALEXANDRE FONT.

ESQUITX DE CEBA

Jo era a casa la futura,
 la estimada del meu cor,
 catalana de sanch pura,
 de simpática figura,
 tota "carinyo," y amor.

La mirava embabiacat
 ab un pam de boca oberta.
 ¿Qui voleu més encantat
 que'l felis enamorat
 que ja's veu la cosa certa?

De sobte reparo que ella
 no'm mira tan be com cal.
 Se torna tota vermella,
 se m'acosta a cau d'orella
 y'm diu:—Noy, tens un rival.

—Mala cosa, mala cosa—
 responch jo ab gran emoció.—
 Prò a tu, contestam, hermosa;
 qui t'agrada o et fa nosa,
 t'estimas més ell o jo?

—No t'amoínis, gelós,
 que avuy riurém una estona;
 te faré conèixer l'os
 y hasta'l missatge amorós
 que m'ha pujat la minyona.

Y acompanyantme al balcó,
 amagats per la persiana,
 m'ensenyá ¡bon Deu senyó!
 un tinent rich... magrissó
 ¡ab una cara de gana!...

La carta era molt xocant.
 Després d'oferirli'l cor,
 parlava ab descaro gran
 d'aquel rudo catalán
 que es el rival de mi amor.

Y acabava demanant
 que cantés una romanza,
 donchs era tan fi'l seu cant
 que omplia'l cor del amant
 de ilusión y de esperansa.

Vaig acabar de llegir,
 ella obrí'l piano ab catxassa
 y em digué:—Déixam fê a mi
 y sense móuret d'aquí
 repara bé lo que passa.

Y ab veu melosa y vibrant
 com sospir de fonda pena
 comensá nostre hermós cant:
 Catalunya, comiat gran.
 qui t'ha vist tan rica y plena ...

Quan el tinent sent el cant
 ja las camas li bellugan,
 pró a mida que va escoltant
 el nas se li va arrossant
 y las cellas se li arrugan.

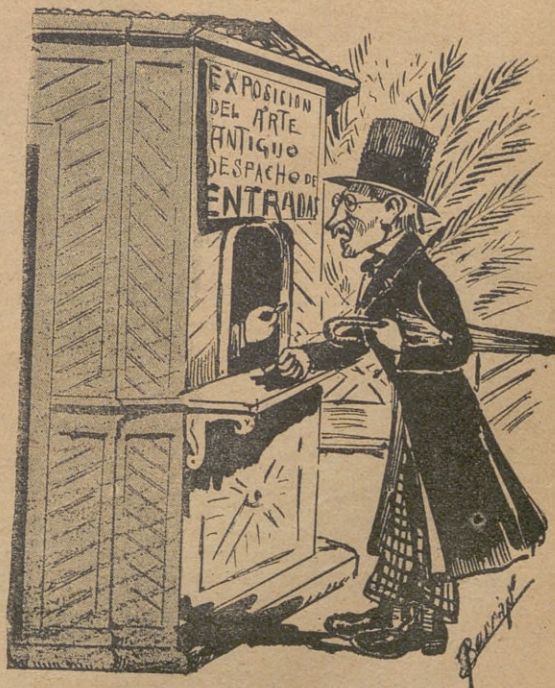
Y al fi marxa tot fumut
 quan, per colmo dels seus mals,
 queda ja ben convenut
 de que ¡pobret! ha perdut,
 donchs li pegan cop de fals.

Vaig sortir ab ella al balcó
 y ens várem fê un tip de riure
 al veure que la cansó
 va tocà del fugidó,
 donchs va deixá'l camp ben lliure.

La victoria fou gloriosa,
 la derrota de las grans
 per la víctima amorosa
 d'aquella ceba ditxosa
 que fa plorá'ls ulls a tants.

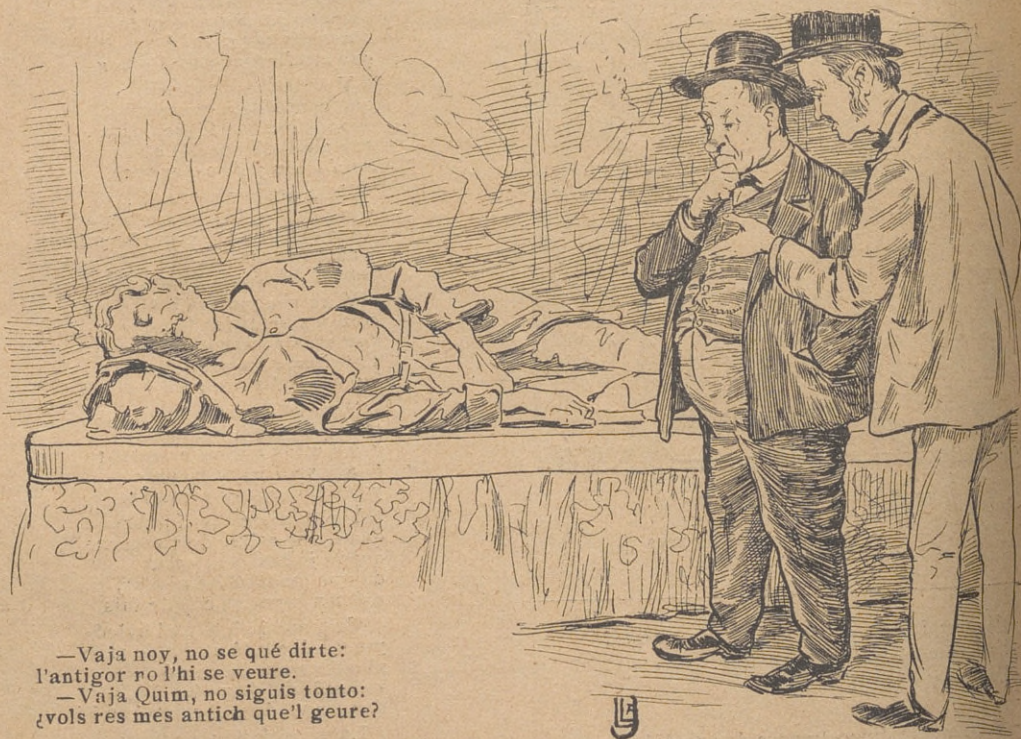
LEX FURIA.

A L'EXPOSICIÓ

—Aquesta pesseta es antiga, no passa.
 —Pésinla a l'Exposició.

L'ESTATUA DE LA SON

— Vaja noy, no se qué dirte:
l'antigor no l'hi se veure.
— Vaja Quim, no siguis tonto:
¿vols res més antic que'l geure?

Endevant las atxas

«EL DILUVIO» Y SUS HOMBRES

III

MOSSEN PERE

Ab aquet nom es conegut dintre la mateixa redacció del *Diluvio* un dels brétols que desempenyan en aquella casa un càrrech d'importancia. Se'l distingeix també ab el nom del **GRAN HIPÓCRITA**, si be'l que més se li aplica es el de **MOSSEN PERE**, per la senzilla rahó de que es el que més ofén al audid subgete, tota vegada que li recorda una época de la seva vida que li desperta l'últim resto de vergonya que li queda.

MOSSEN PERE es un tipo d'uns seixanta anys, més alt que baix materialment, perque moralment no puja un pam de terra; es baix en tota l'extensió de la paraula.

Donat al vici desde que no camina de quatre grapas, la seva humanitat s'ha anat assecant al baf asquerós dels bordells que ha freqüentat ab constancia digne de millor causa y per aquet motiu está avuy convertit en una momia doblegada y fastigosa, despreciable y despreciada fins pels mateixos que tenen la pega d'haver d'estar a las sevas ordres.

Te'l cap excessivament poblat de cabell grisench, groixut y indomable com els seus instints.

Pochs son els homes que a la edat dels seixanta anys, per efecte dels sufriments, del estudi y fins de la mateixa edat, no mostran la part superior de la testa més o menos despullada de cabell. Dons a **MOSSEN PERE**, ni els sufriments, ni l'estudi, ni la edat, han volgut encarregar-se d'imprimirli aqueix sagell venerable, com si la naturalesa, més vergonyosa que ell, s'empenyés en eshorrar per complert el lloch ahont **MOSSEN PERE** va deshonrar, en altre temps, la corona del sacerdot.

El rostre del **GRAN HIPÓCRITA** no enganya y predisposa a la desconfiansa, inspirant despreci per lo que té d'estúpit y repulsió per lo que té de cínich. Begut de galdas, sortit de pòmuls y ab el bigoti cai-

gudas las guías cap a terra, com si'l pé es negués a donar caràcter d'home a n'aquell rostre indefinible, que som iu sempre, però ab un somris mort, fret, sense expressió, lo mateix que si li haguessin estereotipat en els l'avis. Els ulls vidriosos y sense moviment, y las parpellas excessivament obertas com per una por constant, acaban de donar al rostre de **MOSSEN PERE** un aspecte d'ensiamada freda, que no sembla sino que esperi el calor d'una befetada que l'animi.

Veyent a **MOSSEN PERE** caminar pel carrer, esverat y tremolós, qualsevol creurá o que tem trobarse ab una de sas victimas o que'n cerca desesperat una de nova. Nosaltres creyem que tem lo primer y desistia lo segón.

En fi, per sintetisar ab pocas paraulas al **GRAN HIPÓCRITA**, dirém lo que digué la *Revista Blanca*, periódich socialista que's publica a Madrid, en son número 123 del día 21 de Setembre de l'any passat: "**MOSSEN PERE, EX-CLÉRIGO, ES CAPAZ DE TODO.**"

En efecte, capás de tot es l'home que té la vida tan bruta com la té **MOSSEN PERE**.

Aquí vá a grans pinzelladas l'història d'aquet brétol.

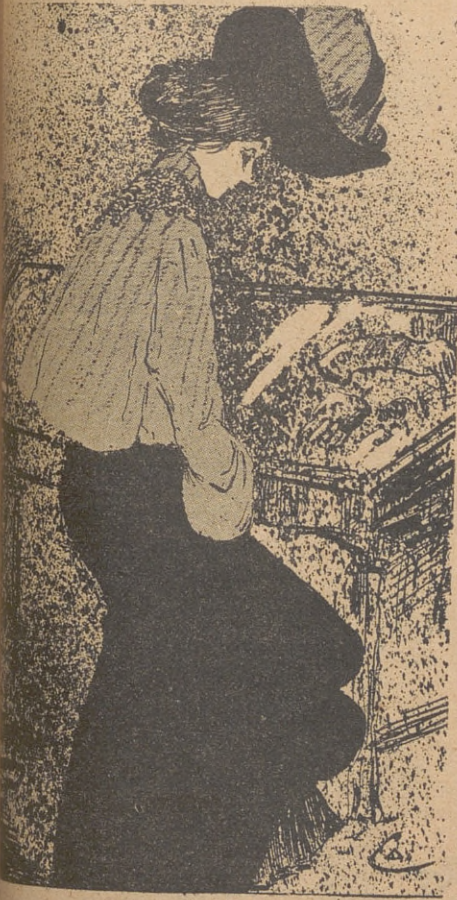
Dedicat a l'estudi de la carrera eclesiástica, a empenyas y redolóns arribá a acabarla, y, per fi, canvá missa gracias als sacrificis de la seva bona mare, que era una santa dona, a la que va portar ell al sepulchre ab els disgustos que continuament li donava. ¡Ben pago al carinyo que per ell sentia la pobre dona que li havia donat el sér!

Corrém un vel sobre aquet punt. Ja tenim a **MOSSEN PERE** exercint de sacerdot, carregat de vicis y de vicisituds. De vicis per la seva afició boja a la luxuria, de vicisituds perque la seva fortuna no li permetia satisfer els capritjos exagerats de las bagassas ab las que sostenia deshonrossas relacions.

Fou capellá del Hospital de la Santa Creu, d'ahont es vegeren precisats a treure'l pels freqüents escàndols que, en detriment de la moral, donava en aquell caritatiu refugi.

El *Diluvio*, per molt més poca cosa, fa avuy un article titulat "**Los crimenes del clericalismo,**" y de qual-

¡QUI PARLA!

...treu que 'ls antics tenfan unas modas ben ri...

causa es val per, en veritat o en mentida, escu-
 seva baba verinosa contra qualsevol. Ja es ben
 que res enmascara tant com una pae'la bruta.
 top fora del Hospital passá **MOSSEN PERE**
 par la capellanía d'un maniconi de las atoras de
 esta ciutat, ahont predicava y deya missa.
 a l'época de la febre amarilla.
 cert que en una de las prédicas un boig que s'ha-
 gnut escapar del manicomi entrá a la iglesia, y
 antanse ab **MOSSEN PERE**, que estava dalt de
 na, li digué a tota veu: "Deu t'hagi ben per-

... més que'ls metges van judicar que aquell boig
 tornat a la rahó, van acordar tancar-lo no-

...tre escándols y desordres, més o menos ocults,
 el miserable **HIPÓCRITA** passant la vida,
 quant els pochos beneficis que'l seu ministeri li
 dia y prescindint per complet de las molts tra-
 que'l mateix li imposava. En una paraula, fent
 y escarni d'alló que respectan fins els mateixos
 ho creuen ni ho practican.

...eradas las Autoritats Eclesiásticas de la de-
 da vida que portava **MOSSEN PERE**, deter-
 ren y executaren lo que era consegüent: reirar
 escandalós sacerdot las ordres de celebrar y
 arlo ignominiosament de la Iglesia, com me-
 un murri de la seva calanya.

...fenim a **MOSSEN PERE**, perdut y miserable,
 pibilitat de satisfer sos apetits legals y ilegals.
 sabem ab ajuda de qui, instalá al carrer d'

Aviñó una llibrería que no va fer farrolla per quin
 motiu es vegé precisat a tancar-la, quedant poch
 menos que al carrer.

Alashoras fou quan, no poguent mantenir la *dona*
 que tenia, decidí *enviudar* y trasladarse a Madrid ab
 l'objecte de veure si allí podia guanyarse las mise-
 rables garrofas sense treballar, perque el tal payo
 sempre s'ha distingit pel seu amor a la feyna... feta.
 ¡Misteris de la droperia!

Allá va **MOSSEN PERE** camí de la *Cort*; parlant
 mes clar, camí de Madrid, perque a la verdadera *cort*
 encara trigá a entrarhi.

Arribat que fou a Madrid, es dedicá a buscar un *mo-
 dus vivendi* y, sense escrúpols de cap mena, va en-
 trar al servey dels *protestants*, en quins temples
 donava l'expedit **MOSSEN PERE** conferencias o
 sessions, mitjansant un módico *estipendio* sens
 perjudici dels *sablazos* que a tort y a dret donava
 als *dependents* dels Ministeris, sense consideració
 a edats ni categorías.

No puguent el protestant de *nuevo cuño*, que diria
 el *Diluvio*, viure sol y aislát, y comptant per altra
 part ab lo suficient pera fer bullir l'olla, va contrau-
 re *matrimoni verbal*, com tots els seus, y continuá
 a Madrid la seva vida d'escándol y depravació.

Peró en el mon tot te fi. Y no sabem si perque'ls
 protestants es van cansar d'ell o *viceversa*, o per
 abduas circunstancias *a la par*, lo cert es que
MOSSEN PERE va perdre l'empleu y *enviudá*
 novament, tornantsen a Barcelona a provar fortuna.

Va arribar aquí, esparrecat, aborrit, perdut mate-
 rialment, (moralment ja ho era anys ha) y, no trobant
 empleu més productiu, entrá altre cop al servey del
protestantisme y contragué terceras *nupcias* particu-
 lars, purament particulars com de costum, ab una ter-
 cera *flavia*.

No sabem de quins medis es valgué **MOSSEN**

ENTRE ARTISTAS

— Oye, Mengue! Y en esa exposición habrá algo de
 Costiyare ó de Montes verdaz?

— Quié. Ezo catalane no habrán pueto md que ar-
 guño pelo de la coleta de Peroy ó la sapatilla de Cú-
 chare. Qué saben eyo d'arte.

— Pu ¡na! Naturalmente.

MAXIMO
GOSHO

D'ART
ANTIC

Sant Aleix. Estàtua de Agustí Pujol, propietat de Santa Maria del Mar.
—Presó de Sant Vicens. Retaul de l'iglesia de Sarrià.

Retrato pintat per Vicens Rodés.

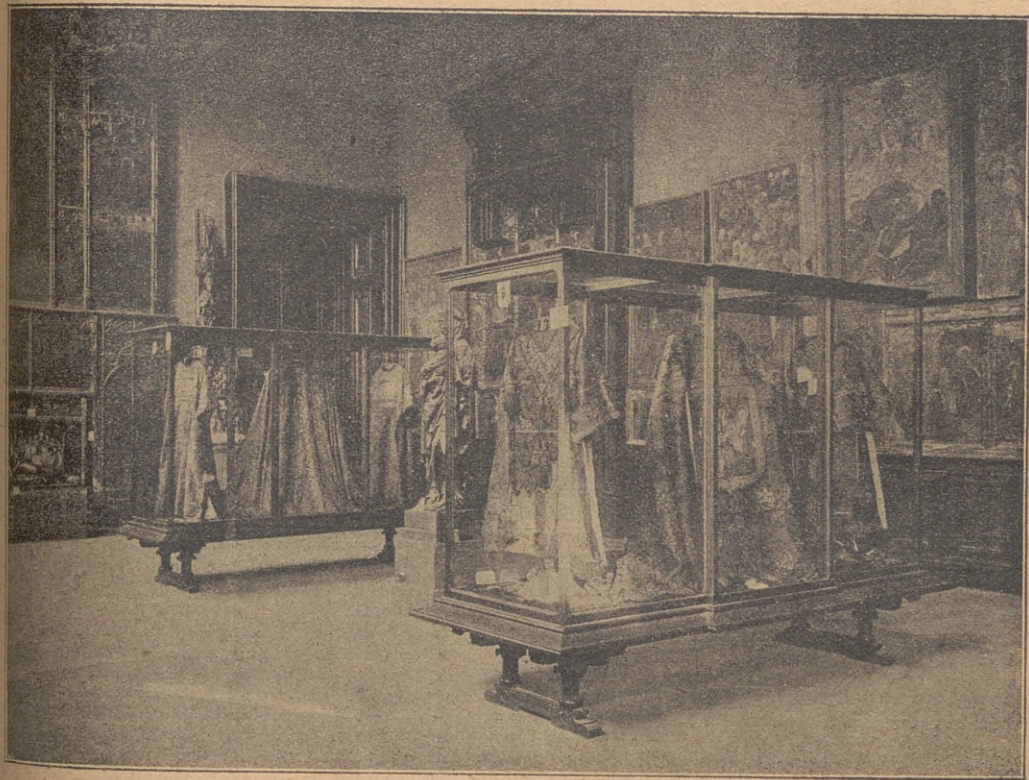

Sant Joan Evangelista. Quadro original de Viladomat.

Martiri y ordenació de Sant Vicens. Retauls gòtics de l'iglesia parroquial de Sarrià.

EXPOSICIO D'ART ANTICH

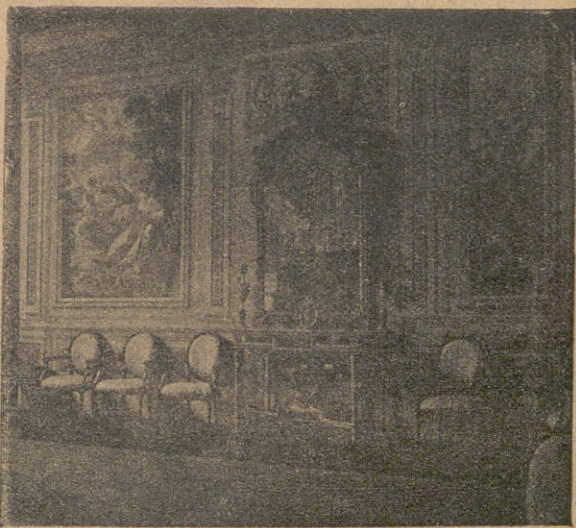
Vitrinas d'ornaments sagrats, a la Sala Gòtica

(Fot. de F. Rus, col·laborador artístich de ¡Cu-Cuti!)

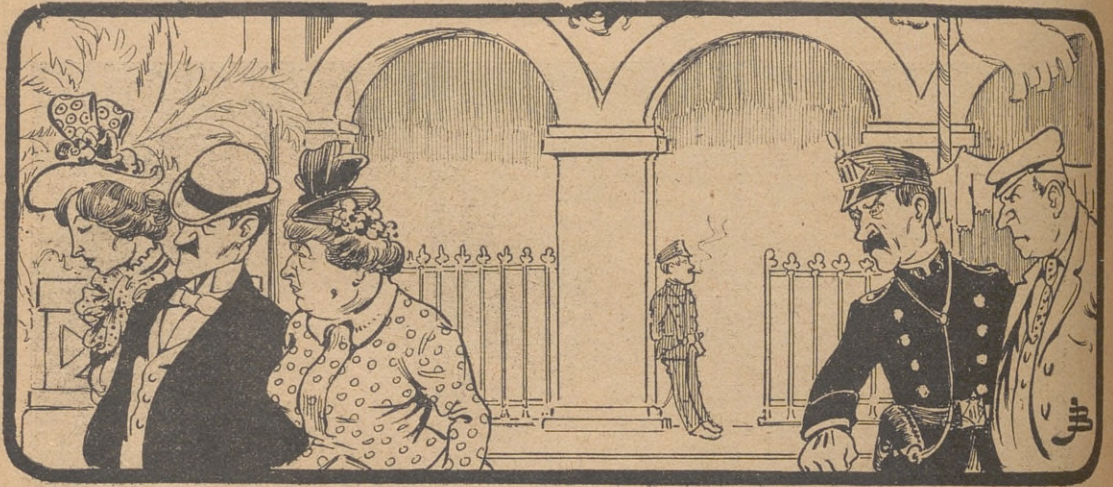
Instalació Cabot.

(Fot. de F. Rus, col·laborador artístich de ¡Cu-Cuti!)

Sala reconstituída ab pinturas murals del Vi-gatá. (Propietat del Sr. Güell y Bacigalupí).

A LA PORTA DE L'EXPOSICIO

—Qué miras, Sanchez?
—No res,
que estoy bastant espantado.

—Per qué?
—Perqué aquellos tres
crech que han futzit d'un retablo.

PERE pera ferse amich d'algú del *Diluvio*, però el cas es que en aquells moments històrics fou quan comensà a col·laborar en l'*Eco de las cloacas*, baix el novelesch pseudònim d'*Abelardo*, pseudònim que, segons es diu, va ser imposat per la seva *Eloisa*.

Andando el tiempo, y a copia de fer escrits anticlericals, en... (ja) ara m'anava a escapar el nom) **MOSSEN PERE** anà entrant poch a poquet en el *Diluvio* fins que, havent sortit de la redacció l'avuy difunt senyor Albareda, en Laribal, segons es conta, feu tractes a nostre **MOSSEN PERE**, qui acceptà las proposicions del, segons diuen, propietari de l'*Eco de las cloacas*, abandonant als protestants y entrant *in totum* al servey del *net de La Salvadora*, ja que aixó li havia de produir unás quantas pessetonas més que l'esgargamellarse inútilment en las capellas protestants.

Cal tenir en compte que nostre héroe es molt desinteressat, tant, que'ns atrevim a assegurar que si a ¡Cu cut! li oferiam deu centims més de lo que li donan al *Diluvio*, s'empassaria a nosaltres sense pensarshi gens. Nosaltres tampoch ens pensariam gens a no oferilshi. No volem destorbs.

Y en aqueixa época es quan **MOSSEN PERE** feu sa entrada triomfal a la *cort* del carrer dels *Escudellers Blancs* en calitat de director, ¡ey! segons la *Revista Blanca* de Madrid manifestava en el número a que més amunt fem referencia. Hem d'anar ab molt cuidado ab el parlar. Se'ns podria promoure una causa y venint de certs tipos hauria de ser criminal per necessitat.

Ens descuidavam de dir que **MOSSEN PERE** va *enviudar voluntariament* un altre cop, contrayent *quartas nupcias económicas* ab la... daixonsas que te avuy.

Desde que ell es director, segons la *Revista Blanca*, del *Diluvio*, no més s'ha dedicat a *fer be*. Ha col·locat a *Consums* dos o tres empleats gracias a la benevolencia del senyor Martí, a qui va guardar tant agraïment que, com tothom sab, va contribuir a suspéndrel de empleu y sou no fa

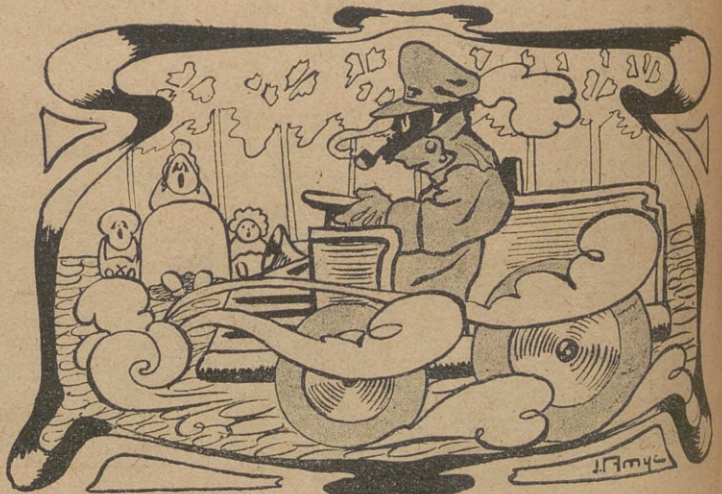
molts dias. Ha protegit incondicionalment a tots els seus bons amich donant cabuda a las planas d'l *Diluvio* als escrits d'aquells *menestrals*.

Per cert que'ls amichs de **MOSSEN PERE** son de lo més escullit que puguin figurarse. Aixó si, son molt poch perque las amistats del, segons la *Revista Blanca*, director del *Diluvio*, no poden ser més limitadas. En cambi hem de dir, en honor a la veritat, que son lo pitjor de cada casa, com venrà el *curioso lector* en el pròxim article.

A cala Talía

La visita dels artistas de la "Comedie française" Mlle. Bartet y M. Le Bargy, ha sigut la nota culmi-

L'ART ANTICH
DE L'ANY 3000

RETAULE RAMON CASAS
(SIGLE XX)

Trobat a la Casa de Socors de l'ex-passeig de Colón.

... de la setmana. En Jordá y en Costa (poso en el primer perque al cap y al últim es l'únich dels que s'ha arriscat a fer alguna cosa) no hi veyan cap ull. Aixó de puguer fer práctica de francés, que tant ho necessitan, sempre'ls hi ve be.

En las duas vetlladas que'ns varen proporcionar aquells excelents artistas y els seus companys, várem tenir ocasió de disfrutarhi de valent. Y es que, al seu enquisit, varen ajuntarhi la discreció d'escullir las obras tan apreciables com "On ne badine pas avec l'amour", d'Alfred de Musset y "Le marquis de Priola", de Lavedan.

La primera, com indica'l seu títul, ve a ser una demostració de que ab l'amor no val a badar, perque'l que hi bada va a riscos de fersen l'estella, com succeeix al jove *Perdican*, l'héroo de l'obra, qui, badant badant violent fer l'amor a la seva cosina *Camille* y a una germana de llet d'aquesta, se troba al últim sense vida ni l'altra, ja que la segona, plena de bona fe, al tornar-se del engany, pren la resolució de sacrificarse, en la primera, o sigui la cosina, perque no sigui dit que cadava, decideix tornarse al convent d'hont havia sortit.

Aquet personatge va ser interpretat per la Bartet amb una delicadesa exquisida, arribant a obtenir efectes espléndits, sense passar may en el seu treball els límits d'una artística sobrietat. De la Bartet si que podia afirmar en Costa lo que afirma de tots els actors que vol alabarlos, es a dir, que *dió relieve* al seu paper!

També va donarne al seu de *Perdican* M. Le Bargy, que es un actor ben notable, capás de resistir fins la comparació ab en Thuillier... Ja veyeu si ha de ferho bé, que va lograr el miracle de que l'Urrecha, al fer la revista de la vetllada... parlés de la vetllada, cosa realment excepcional, donchs generalment sol parlar de tot menos de lo que fa al cas. Per la meva part, crech que M. Le Bargy, ab tot y posseir un gran talent, se refia massa de ferse seu al públich per medi de crícs y moviments ampulosos, tal com solen fer molts actors castelláns.

Y consti que aixó ho dich pensant ab l'obra d'Alfred de Musset, donchs la que va representar al segón día, o sigui "Le marquis de Priola", era del tot apropiat perque esbravés las sevas energías cridaneras. El protagonista del drama de Lavedan, aquell *tenorio*

modern irascible y vanitós, que paga'ls seus pecats ab un atach de feridura, va encarnarlo M. Le Bargy ab una gran maestría: ab tanta maestría com va encarnar Mlle. Bartet el paper insignificant que té en l'obra y que, gracias a n'ella, arriba a adquirir importancia. El mateix paper, encarregat a moltas actrius que conech, no hauria passat de la categoria de ridícol.

Entre'ls artistas que forman la companyia Bartet-Le Bargy, mereix recordarse Mlle. Ninove, ab la que ja havia fet amistad el nostre públich quan va venir ab M. Vast, durant la temporada passada.

Pot dirse que la visita dels eminents *sociétaires* de la *Comédie française* ha sigut pera'ls aficionados barcelonins un motiu de veritable joia.

Als demés teatres han succeit durant la setmana ben pocas cosas. Romea no ha sortit del *Tenorio* y del *Nuevo Tenorio*, Eldorado ha anat tirant ab obras velles, Novetats ha continuat ab l'*Anillo Mágico*, y aixís per l'estil.

D'estrenos casi només n'hi ha hagut al Granvia, hont la companyia Iggius ha seguit cultivant el paisatge y las postas de sol. Se veu que aquells artistas, fora'l vert y el vermell, gairebé no tenen a la paleta cap més color.

VIROLET

Almanach de ¡Cu-Cut! pera l'any 1903

Tenim el gust d'anunciar als nostres lectors que tenim forsa avensats els treballs de confecció del nostre ALMANACH, si be no podem determinar encara el día exacte de la seva sortida.

Ab tot, encara que'ns apressa tréurel aviat a publicació, sols siga per correspondre a las impaciencias dels nostres favoreixedors, fem avinent que, com no es l'esperit mercantilista lo que'ns guía en la nostra empresa, no volém que l'aparició del ALMANACH DE «¡CU-CUT!» PERA L'ANY 1903 resulti extemporania, sino que s'escaigui a ser en l'epoca natural en que las publicacions d'aquesta mena tenen rahó de ser.

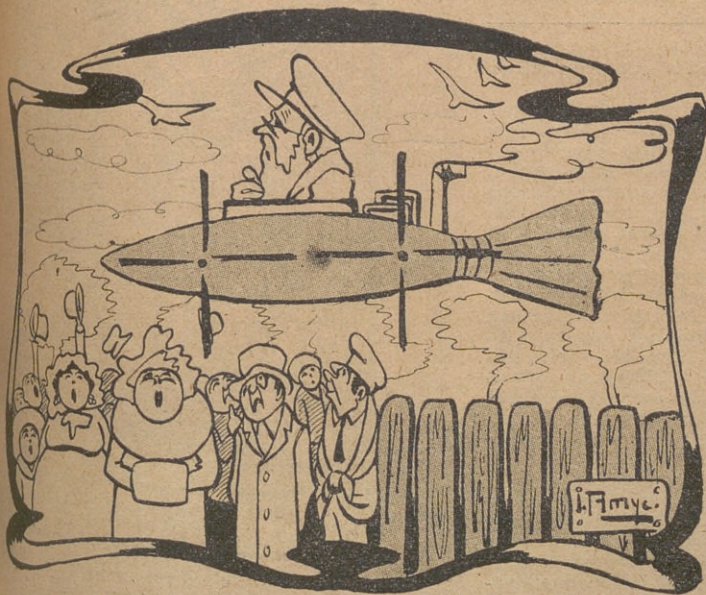
Altra cosa sería donar a entendre uns móvils mesquins que no hem sostingut ni sostindrém may els que, al fundar ¡CU-CUT!, no 'ns várem proposar altra cosa que realisar una obra patriótica y moralisadora.

Mossegadas

Sentim comunicar als llegidors la trista noticia de que aviat haurém de relegar al panteón del olvido involunta-

L'ART ANTICH DE L'ANY 3000

RETAULE JUANDÓ
(SIGLE XX)

Costejat per la honorable Junta d'accionistas de l'Aparell d'Aviació.

UN RETAULE

QUE S'HAVIA PASSAT DE MODA PERÓ QUE'S
TORNA A PORTAR

Un gloriós conceller
que, per ser regionalista,
en mitg de la corrupció
se conserva incorruptible.

rio a un dels personatges que més gasto ha fet en aquesta secció.

Es aquet tal el lloro-mut del Ajuntament conegut per Barberillo, que está en vigíhas de que se li resolgui el procés que té assobre, quin resultat segurament serà la destitució del càrrech que avuy desempenya, de lo que'n tindrán extraordinaria satisfacció els seus companys de Consistori, donchs, la veritat sigui dita, aquell confrare seu ja comensava a ferse pesadet ab aquells discursos tan kilométrichs que duravan més que la Junta del Ateneu de Sans que ell presideix.

Y, a propòsit, sembla que per aquet cantó al Barberillo també se li gira la truita, donchs si be segueix resistintse a abandonar la presidència d'aquell centre *instructivo-mimico-coreogràfic*, els socis soa més despresos que ell y ja ascendeixen a 350 els que s'han donat de baixa, de manera que'l día que no n'hi quedi ni un, la Junta caurá per la seva propia inutilitat, o al menos s'haurá de declarar vacant a perpetuitat el càrrech de comptador, per falta de feina.

No cal dir que una junta sense comptador, el Barberillo es negará a presidirla—si d'aquí a llavoras no l'han fet saltar—y veliaquí com el caciquet de Sans morirá civilment... *por do más pecado había.*

La Perdida, en vista del *oreixent* favor que'l públich li dispensa, ha acordat suprimir una plassa de *gacetillero*.

Peró, segóns *La Perdida* del día 7, la tal vacant ha

quedat cuberta ja. Copiém a continuació la gazetilla en que's dona compte de tan faust aconteixement:

"El alcalde de Molins de Rey nos comunica que con motivo de desaparecer el cementerio antiguo de dicha villa por estar emplazado junto a las casas, se ha de proceder al traslado de los restos que en él existen pasado el día 31 de diciembre próximo y los interesados que no lo verifiquen los de sus parientes, lo hará el Ayuntamiento depositando dichos restos en la fosa común de la nueva metrópoli."

Vostés dirán: ¿qué te que veure el cementiri de Molins de Rey ab la plassa de gazetiller?

Home, el cas es ben clar. La redacció del transcrit solt, indica clarament que'l senyor Corominas ha passat a ocupar la vacant de referència.

Y sobre tot *metrópoli* per *necrópolis*? No falla. Aquestas tergiversacions *asiáticas* son patrimoni exclusiu del eminent geógraf de la Rambla del Mitj.

Se'ns diu que entre'ls vehins del carrer de la Canuda hi há mala mar a causa de no havérselhi donat compte encara del modo y la forma com varen ser invertits els fondos que varen recaudarse ab motiu de las festas de la Mercé.

L'encarregat de dits fondos sembla que es un republicà caciquista venedor de soldats y sants de plom qui, no tenintne prou ab haver engalanat el carrer a la mida del seu gust y sense tenir pera res en compte la voluntat dels altres vehins, manifestada al aprobar un projecte distint del que va executar, s'ha cregut ab pious drets pera deixar de manifestar l'ús que va fer dels diners recaudats.

Casi ens atreviriam a dir que'ls hi está bé lo que'ls hi passa als vehins del carrer de la Canuda. Qu'ls en feya fiar d'un home que, quan las eleccions de regi-

UN RETAULE

QUE AB EL TEMPS SERÁ ANTICH

Siguin d'art antich
o siguin d'art nou
sense aquet retaule
no hi há exposició.

L'ART FLAMENCH

—Que dices tú d esto, chato
—Pues, que cambian lo tiempo
y lo flamenco d'ahora
son meore que lo viejo.

va pendre una part activíssima en lo del colegi
central de la plassa de Santa Agna, intervenint en
guerra armada contra'ls defensors de la sinceritat
estrangi per quatre perdularis sense ofici ni bene-

llopos que procedeixen en semblant forma ¿quin
els hi volen trobar?

El catalanófono Baró del Vivir, molt conegut per
"mestega-banderas", ha fet un acte dels seus, apo-
sant-se de nostra Casa Llotja construïda com tot
el sub ab diners del comerç de Barcelona, y admi-
nistrada fins ara per las éntitats més o menos repre-
sentatives del comerç de nostra ciutat.

¿Qué s'ha proposat? Aixamplar las cada día més
trinxeras de la boya de que'ns parlava en Ru-
ca, barret. Ara com ara no pensa en aixamplar,
no en estrényer, estrényer fort, fins escanyar ab sas
autorítats mans al catalanisme. Fa ja temps que ho
sembla que ho va logrant: tothom n'està con-
sentit. Que's pensan quin cop més fort serà aixó de
no poguin onejar las banderas catalanas en l'his-
tòric saló de Llotja?

¿Aquesta'l farán duch.
de linher a duch.

Després de 16 días de mutisme, el Diluvio ha tornat
a paralar. Ja era hora.

Ha un article titulat *La recaudación en Consumos*,
per a empèndrelas contra la actual Comissió de
aquell ram.

sembla que'l "Consell general de la Granujeria",
que's compona den Tarugata, un ex-alcalde acciden-
tal, y un regidor que diu que no pot viure sense
encara no s'ha mort, reunit en sessió magna
el *Concert*, va decidir prosseguir la campa-
ña de Consums, ab l'objecte de no fer davant del pú-
blic un paper tan desairat, tota vegada que callant
aquells hauríam tingut misericord a ab ells.

Com que a nosaltres ens convé que'l Diluvio se-
guís parlant d'aquest assumpte, que constitueix el
mate caball de batalla, per aniquilar, quan sigui
hora, a n'en Tarugata, a qui es deu el següent pa-
rrafo del esmentat article:

"Ahora, después de lo dicho, puede seguir ladrando
cuanto guste ese perro faldero que periódicamente
ladra por ahí sus ridículos ladridos. Ladre, ladre en
estas horas el faldero en cuestión, pero advierta que
cuando se le ve acompañado y defendido por cierto
grupo de cuenta muy conocido en esta Redacción des-
de su día en que echamos de menos unos magníficos
papejos de teatro, y en las de nuestros colegas *Las*
Noticias y *El Liberal* desde que se dieron cuenta de
que habían desaparecido de sus respectivos locales un
magnífico paraguas de seda y unos libros de no escaso
valor literario."

No costa gens de comprendre que tot aixó es escrit
inspirat per en Tarugata, y a nosaltres encara
no costa menos, porque ab els gemelos de teatro

del Diluvio veým perfectament la comedia indigna
d'aquella casa, aixoplugats sota el magnífico para-
guas (sistema paragon), y inspirantnos en els libros
de no escaso valor literario, que suposém deurán ser
la colecció d'*Esquellas* de l'any 1894.

Mira, Tarugata: las tevas insinuacions calum-
nias no'ns fan por, y com que'l nostre lema es "*En-
deuant las atxas*", no hi há més remey, las atxas anirán
endevant, com podrás veure en el present número.

Sembla que en las últimas llistas electorals hi figu-
ra un subjecte d'alló més tranquil. Tant que, a la ca-
seta destinada a especificar la professió de cada elec-
tor, ha fet posarshi "matuter".

Y encara dirán que per excentricitats no hi ha qui
guanyi als Estats Units.

A n'aquet pas confiém veure unas llistas electorals
fetes del següente terme: "*Fulano de Tal. Profesión:
matarife clandestino — Zutano de Cual. Profesión:
sosticador de comestibles. — Perico de los Palotes.
Profesión: concejal chanchullero.*"

¿Qué espera'l Barberillo a donar l'exemple?

Hem rebut un exemplar dels xispejants goigs que
en *llahor de Sant Buesso fastigós y nyebit*, s'han pu-
blicat al Vendrell, ahont s'han fet ja populars els es-
mentats goigs.

Segons tenim entés al beneyt den Sant Buesso la
brometa li ha fet molt poch goig.

Ho sentim de veras y li recomanem paciència.

Diu el Diluvio:

"... el elocuente dato de que entre el coste de 150,000
metros cúbicos al precio unitario de 3'50 pesetas á
que ha venido pagándolos el Ayuntamiento y el de
1'85 á que los ofreció un contratista, existe una dife-
rencia de 173,000 pesetas."

En efecte; l'anterior dato es tan eloqüent que ens
diu d'un modo incontestable que els redactors del
Eco de las cloacas no saben de comptes. Perque la
diferencia no es de 173,000 pesetas sino de 247,500.

LA MASTICACIÓ DELS IGNOCENTS

Retaule bastant gotich del segle d'Alejandro.

Vaja Diluvio, plega que no hi entens res.

Pera que vegin nostres llegidors fins hont arriba la passió de la *Esquella de la Gana* al tractarse de catalanisme, reproduïm el comensament d'un *esquellot*, que correspon al número de divendres passat de dit periòdich en el que fa actes de *sabiduria*.

El tros a que'ns referim diu així:

"Perque vejim com escriuhen el catalá els que més dihuen estimarlo, aqui va una mostra tra d'un misatge ab que una associació de molts campanillas regionalistas... etc."

¡Aixó si que'n té de campanillas!

A nosaltres no'ns estranya que un periòdich humorístich, que si ara comensés sortiria en castellá pera no fer mal d'ulls als cacichs, escrigui oblidant las reglas gramaticals en qüestions ordinarias. Lo que sí trobem es que en casos com el present, valdria la pena de que's fes repassar las *quartillas* per un que no s'alabés tant com en Roca y Roca que esplica a tothom que *Lo Bordet* es un'obra de primera, per més que'l seu llenguatge podria assortir d'exemples de barbarismes a tots els tractats de retòrica del *universo mundo*.

Històrich.

En un dels aparadors de la casa Clausolles, hi ha una testa pera l'estudi de la frenologia. Aixecada la volta craniana, queda el cervell al descobert y en moltes de las circunvolucions cerebrals hi ha una sèrie de lletras corresponents als diferents centres d'activitat cerebral.

Un d'aquets dias contemplavan l'aparador una dona y un xicot, d'uns dotze anys, que anava ab ella, el qual després d'una sèrie de preguntes, va exclamar:

—Peró, madre: ¿cómo podemos arreglarnos para aguantar tanta letra en la cabeza?

Desde que'l mon es mon hi ha hagut sers privilegiats que han tingut la gracia, els uns de viure dias y dias sense menjar y els altres d'alimentarse ab menjars tan suculents y variats com vidre, estopa, taps de Corominas, dich, de suro, etc., etc., que feyan ab las sevas experiencias las delicias dels babaus de las épocas respectivas. Però el *fenómeno* que ha sortit ara, bat el *record* y demostra que en materias gastronómicas no s'havia menjat encara l'última paraula.

A nosaltres, que estém curats d'empatxos, ens ha deixat tan replens la noticia, que tant sols gracias al us del *carbo Sales* podem donar a conèixer l'*afamat* fenómeno. Es tracta, *nada menos*, que del célebre senyor Buxó, *regidor perdido* de solemnitat y ex-alcalde de Barcelona en una época de la que vale

más no acordarse, y que avuy, gracias al seu ventrell de couro, es l'home del día.

Aqueix senyor assegura va l'altre día, en plena sessió del Ajuntament, que l'aliment per ell més sá y més nutritiu era la *grava*, sempre y quan fós de tres pessetas cincuenta céntims el metre cúbich, y que si volían deixarli fer la prova se'n menjaria per esmorsar la friolera de 8.500 metres cúbichs.

Afortunadament els senyors Puig y Cadafalch, Marial y Albó, tement per l'integritat de la seva dentadura, van aconsellarli que si volia ferla havia de ser ab *grava* un bon xich més barata que l'altra, a meitat de preu, lo que li permetria fersen més bell tip.

El senyor Buxó vá desistir, tot enfadat, de fer la prova, no per res, sino porque no sabia com s'haurian prés la competencia els avetrusos del parch.

El senyors de la *Plana de Vich*, orgue del Sr. Badia y Andreu, s'enfaden per la mossegada que dedicarem a dit senyor, y diuen:

"¿Por qué *La Veu* y el *escandaloso Cu-cut* han tenido que tomar parte en este asunto particular?"

Senyors pianistas (no den Planas y Casals, sino de la *Plana de Vich*) ja que no saben escriure, com ho demostra'l paragraf que transcribim, al menos parlin be.

"¿Porque en el juicio no se mencionaron otros compañeros de haber cazado, y porque no se han promovido juicios contra otros muchos cazadores que cada día van á cazar á dicho supuesto vedado?"

¿Eh quin castellá? Aquí si que'l senyor Badia y Andreu hi podria cassar forsa *gazapos*.

El regidor *perdido* més elegant y més burgés es sens dubte en Serraclara, encara que no sigui del mateix parer en Selvas, que segons sembla te pretensions de *lechuguino*. Ab tot, el pobre Serraclara es també el més desgraciat en las sevas defenses: l'home, desinteressadament, per suposat, defensa eloqüentment la compra d'uns terrenos a Sant Martí y al carrer de Marina, però no convens a ningú y fins els aguatzils votan contra.

Proposa després una terna de metges municipals en ja que hi havia, per casualitat (perque l'home es ignocentot) un parent seu. Donchs votació contraria y a rodar. De tal manera la pega'l persegueix que si nosaltres fossim aficionats a fer semblansas, preguntariam:

¿En qué se semblan el cavall d'Atila y en Serraclara? En que allá ahont posava la pota... pota segura.

Al Escorxador hi há un empleat imposit pels cacichs que ab motiu de la nova reorganisció de serveys anirà a pendre la fresca, però com aném de cara l'hivern, a l'home li dol deixar un reconet ahont passar al escalí d'una nómina el dias frets y va creure convenient a las sevas conveniencias fer un dipòsit de vuitcents duros pera'l regidor que'ls defenses y li guanyés la conservació de la renteta.

L'assumpte era delicat y de materia molt *espinosa*, treutan *espinosa*, que ningú dels llaminers va gosar treure la cara excepte'l que la té més lletja de tots y tan feréstega com el seu apellido, trobant un company de Consistori que de bona fe va encarregar-se de la defensa del *negoei*.

Recomaném al *cándido* que un altre cop procuri no badar, ab lo que evitará que li fassin partidas tan serranas com aquesta.

Processionaris exclusius
ROLDOS Y C.^a
 Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
 pels anuncis
 37, Rambla del Centre, 37

MALLICIDA LLUCH Mata'ls ULLS DE POLL
 y tota classe de DURICIAS

Preu: **UNA pta.**

DEPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejandre, dependència, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona), principals d'Espanya y América.

Oris del NILO

Es el millor dels savóns per sa economia, perfúm y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 céntims de pesseta la pastilla.—Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.

“OMEGA”

Aquet rellotge de precisió
 Sobrepuja a tot lo que s'ha fabricat fins avuy

Son éxit va creixent en quants països s'ha donat a conèixer

Si's desitja posseir un rellotge de duració, de forma elegant y saber la hora fixa, compreu el «OMEGA».

De venda en totes las bonas rellotgeries

HERNIATS (Trencats)

Per a l'alivi absolut y curació radical de tota classe d'hernias, els metges més ilustres recomanan ab preferencia als demés sistemes l'ús del acreditat braguer **HERNIAL VIVES**, aparato medicinal únic a Espanya ab patent d'inventió, construït y aplicat baix la direcció facultativa.

Despatx: de 9 a 1 y de 3 a 7.—Unió, 17, entressol

ALHAJAS D'OCCASIO

per a vendre particularment

CAIXA DE PRESTAMS LA MODELO

Portaferrissa, núm. 20

GRAN ASSORTIT Y MOLT BARATAS

POSADAS AL APARADOR PERA VEÛRELAS

Els metges recomanan

L'OLI DE FETJE DE BAGALLA

de Botta y Balta

oli de fetges frescos, purament medicinal y rebut directament de Noruega.

Dipòsit: Farmacia de Botta Baltá

Rambla de Catalunya, 1—BARCELONA—CAP SUCURSAL

Magatzems PETIT PARIS

CARRER CUCURULLA, 9; PLASSA STA. AGNA, 1

Gran assortit en tota classe d'adornos
 pera sombreros, vestits y abrichs

ALTA NOVETAT

LAS TINAJAS

Olis d'olivas de nova cullita superiors y savons pera rentar

CARME, 13, Y SUCURSAL PLASSA NOVA, 1

NERVIS

la epilepsia, histèrich, convulsions, vertichs tremolors, insomnis, migranya, dolors neuralgichs, palpitations y demés accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡16 anys de gran éxit!

Venda: Farmacia Bertran, Plassa Junqueras, número 2

Els briáns

y altres humors se curan molt be present a gotas el **SOFRE LIQUIT** del Dr. Terrades. Destrueix las impuresas de la sanch y facilita llarga vida.—Per aplicacions exterinas no hi há res tan segur com la Pomada de Sofre liquit del mateix autor.—Consultas: Carrer Universitat, 21, y Bruch, 101.

DOLOR

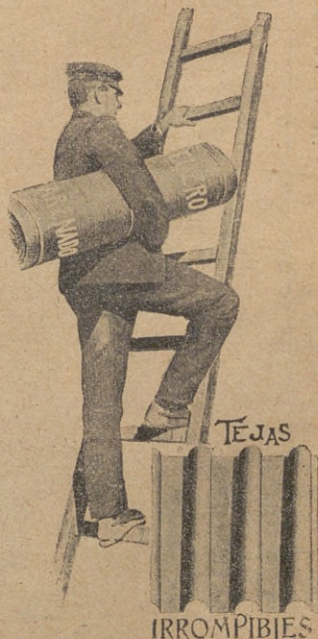
Reumatich, inflamatori y nerviós es cura ab el conegut y acreditat

DUVAL

Venda Farmacia MARTINEZ.
 Centre del carrer Robador, cantonada Sant Rafel.

CUIRO ARENAT

PERA TEULADAS

IRROMPIBLES

(AB PRIVILEGI)

J. Esteva, Plassa Nova, 12
 Per més detalls demanis el catàlech

LA LLOTJA

En Viver la vol pescar,
prò en Monegal se'n adona

y va darrera cridant:
—Lladres! Lladres!... que la roban.